

ИСКРИВЉИВАЊЕ БИБЛИЈЕ РАДИ ПОТПОРЕ ТРОЈСТВА

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ تحريف الكتاب المقدس للانتصار

لعقيدة التثليث ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

**Докази да је текст искривљен мењањем,
додавањем или одузимањем**

У неким издањима Прве Јованове Посланице (5:7-8) стоји:

„(7) Јер је троје што сведочи на небу: Отац, Реч, и Свети Дух; и ово је троје једно. (8) И троје је што сведочи на земљи: дух, и вода, и крв; и троје је заједно.“

Њихови учењаци кажу да је ова мисао првобитно гласила овако:

„Они који сведоче су троје: Дух, вода и крв, и ово троје је у једноме.“

Ово је текст издања из 1865. г. и у њему нема у загради наведених речи.

А у издању из 1825/1826. године стоји овако:

„Јер је троје што сведочи: Дух, вода и крв; и ово троје се уједињује у једноме.“

Два текста су слична па су они који верују у тројство додали у основни текст следеће речи: "(на небу су троје: Отац, Реч и Дух Свети и ово троје су

једно, а и на Земљи сведоче)". Међутим, ова реченица је данас темељ учења о тројству и поред тога што се зна да је сигурно накнадно унешена у основни текст, што су потврдили и многи хришћански истраживачи, изјављујући да је треба избацити из Књиге. У томе се истичу: Крисбах, Сулз, Хорн, Адем Кларк и скупљачи Хернијева и Скотова коментара.

А што се тиче Екстајна, најпознатијег хришћанског учењака четвртог века, а који је и данас ауторитет следбеника тројства, он је водио дијалог са странком Ирин која одбацује учење о тројству. Написао је десет писама у којима коментарише Прву Јованову Посланицу, а да ни једанпут није навео поменуту реченицу, нити ју је узео као доказ против негатора тројства, него је неубедљиво покушао поткрепити идеју о тројству тако што је у фусноти прокоментарисао да се под речју "вода" мисли на Оца, речју "крв" на Сина, а речју "Дух" на Духа Светога, и то је његов највећи корак и иступ. А да је ова реченица у то време била саставним делом Посланице, навео би је као доказ у својим писмима полемишући са порицатељима тројства. Међутим, заговорници тројства, после Екстајна, су искористили тај његов чудни коментар и на темељу њега измислили ову, за своје кривоверство, корисну

потпору. Затим су је унели у основни текст Прве Јованове Посланице.

У познатом дијалогу који се водио у Индији 1854. г.н.е, између аутора Рахметуллах Ел- Киранија с једне стране и свештеника доктора Фондера и Ференха с друге стране, та двојица свештеника су признали да је ова реченица уметнута. Такође су признали седам других измена.

Студирајући ову реченицу, Хорн је о њој написао 12 страница. Сакупљачи Хенријева и Скотова коментара су ту студију донели у скраћеном облику, наводећи следеће доказе за лажност ових речи:

1. Оне не постоје ни у једном грчком издању написаном пре шеснаестог века.
2. Не постоје у штампаним примерцима који су научно обрађени и студиозно припремани у прво време.
3. Нема их ни у већини старих латинских издања као ни у старим преводима на остале језике, изузев латинског.
4. Ниједан од претходника и црквених историчара се није ослањао на ову реченицу.

5. Већина првака протестантске секте и обновитеља њихове вере су ову реченицу избацили из текста, а само мали део њих ју је обележио знаком сумње.

Наведени докази јасно указују да су хришћани своје Књиге намерно преправљали и искривљивали када су у томе видели властиту корист и тријумф свог веровања. Кориговању Књиге су била врата широм отворена пре изума штампарије, али је чудно да се она нису заборавила њеним изумом, него се искривљивање и даље наставља. Оснивач протестантизма и његов први вођа Лутер¹ је превео Свету књигу на немачки језик како би била од користи његовим следбеницима. Тај превод је штампан, неколико пута, за време његовог живота. У тим издањима нема раније поменуте, уметнуте

¹ 1) Мартин Лутер Саксонац; (1483-1546), оснивач и вођа протестантског покрета који се борио против нереда у католичкој цркви. Супроставио се тадашњем папи Лијуну X окачивши на врата цркве 95 текстова као доказ против папе. Од ствари у којима му се супроставио је и продаја индулгенција (опроштајница за грехе) и забрана читања Јеванђеља, због чега га је папа 1521. г. искључио из цркве. 1525. г. је оженио калуђерицу Катарину Фон, а 1537. г. је уз помоћ неких министара проширио своје учење. Придобио је међу протестантима своје присталице који се називају лутеристи. За своје следбенике је превео Свету Књигу на немачки језик. Стари завет је превео с хебрејског језика издатог 1494. г. Тај превод је штампан два пута. Друго издање је било непосредно пред његову смрт 1546. г. Опоручио је својим следбеницима да не преправљају његов превод, што су они (након 30 година) прекршили 1574. г. искрививши га у новом издању.

реченице. Задње издање, за време његовог живота, је изашло 1546. г, а у предговору тог штампаног издања Лутер је опоручио да нико не мења његов превод. Међутим, по обичају следбеник брзо је заборављена и прекршена његова опорука. И није протекло ни тридесет година од смрти њиховог вође, а грађани Франкфурта у Немачкој 1574. г. су поново штампали његов превод Књиге и у њега додали ову лажну реченицу. Након тога су је, у неколико наредних издања, поново избацили бојећи се за властити углед. Године 1596. и 1599. поново штампају Лутеров превод Књиге у Витенбергу и дописују ову реченицу, а 1596. г. су их у томе следили и становници Хамбурга. Издавачи Књиге у Витенбергу су се бојали различитих издања једне исте Књиге па су ту реченицу из новог издања поново избацили. Следбеници Лутера нису били задовољни овом неодлучношћу па су заузели јединствен став: да реченицу треба унети у сва наредна издања и тиме су изнова прекршили опоруку свога вође! Па како, онда, очекивати да осуде мали број преписивача који су, пре изума штампарије, самовољно преправљали издања Књиге када исто то раде и они, након оволиког мноштва штампарија?!

Такође, и познати научник Исак Њутн², у писму од педесет страница, тврди да је ова реченица, а и неке друге, измишљена и лажна.

Та реченица је, у издањима из 1865. и 1983. године, стављена између две велике полумесечасте заграде. Њен текст је гласио:

"Јер они што сведоче (на небу су троје: Отац, Реч и Дух свети и ово троје је једно, а и они који сведоче на Земљи) су троје: Дух, вода и крв; и ово троје је у једноме. "

Издавачи и лектори та два издања су на првој страници написали: "Речи и реченице које не постоје у старим, најверодостојнијим издањима стављене су у полумесечасте заграде".

Међутим, иста реченица опет није поменута у фатинској верзији Новог завета којег је, 1982. г. издала католичка штампарија "Дарул-Машрик" у Бејруту, као што није поменута ни у издању Слободне

² Исак Њутн: (1643-1727) енглески научник, један од најпознатијих учењака у своје време у области математике, природних наука и астрономије. Професор на кембриџском универзитету од 1669-1701. г. Открио је неколико закона у области светлости, кретању тела и гравитације. Постојање свемира је сматрао доказом постојања Створитеља.

штампарије у Бејруту 1983. г. под надзором Џан
Авна.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.